

Pāvesta Franciska homīlija 2024. gada Lieldienu vigīlijā Vatikānā (neoficiāls tulkojums)

‘Tas ir Tas Kungs, neiespējamā
Dievs, kas akmeni uz mūžīgiem
laikiem nojauca. Pat tagad Viņš
atver mūsu kapus, lai cerība
dzimst arvien no jauna.’

1.04.2024

Sievietes dodas pie kapa rīta agrumā,
tomēr viņas joprojām jūt nakts

tumsu. Viņas turpina staigāt, bet viņu sirdis paliek krusta pakājē. Lielās piektdienas asaras vēl nav izžuvušas; viņas ir skumjas, pārņemtas sajūtas, ka viss ir pateikts un izdarīts. Akmens ir apzīmogojis Jēzus likteni. Viņas ir noraizējušās par šo akmeni, jo tās brīnās: "Kas mums akmeni no kapa ieejas atgrūdīs?" (Mk 16, 3). Tomēr, kad viņas ierodas, viņas ir pārsteigtas, ieraugot Lieldienu notikuma apbrīnojamo spēku: "Kad viņas pacēla acis, tās redzēja, ka akmens, kas bija ļoti liels, jau bija atgrūsts" (Mk 16, 4).

Apstāsimies un pārdomāsim šos divus mirkļus, kas mūs ved pie negaidītā Lieldienu prieka. Sieviete satraukti brīnās: Kurš atgrūdīs akmeni no kapa? Tad, pacēlušas acis uz augšu, viņas redz, ka akmens jau ir atgrūsts.

Pirmkārt, ir jautājums, kas satrauc viņu bēdīgās sirdis: Kurš atgrūdīs akmeni no kapa? Šis akmens iezīmēja Jēzus stāsta beigas, kas tagad ir aprakti nāves naktī. Viņš, dzīvība, kas nāca pasaulē, bija nogalināts. Viņš, kurš sludināja Tēva žēlsirdīgo mīlestību, nebija sastapies ar žēlsirdību. Viņš, kurš atbrīvoja grēciniekus no viņu notiesāšanas nastas, bija notiesāts pie krusta. Miera Princis, kurš atbrīvoja laulības pārkāpšanā pieķerto sievieti no nežēlīga nomētāšanas ar akmeņiem, tagad gulēja apglabāts aiz liela akmens. Šis akmens, nepārvarams šķērslis, simbolizēja to, ko sievietes juta savās sirdīs. Tas simbolizēja viņu cerību beigas, kuras tagad sagrava neskaidrais un bēdīgais noslēpums, kas pielika punktu viņu sapņiem.

Brāļi un māsas, tā var būt arī ar mums. Ir brīži, kad mums var likties, ka mūsu sirds durvis aizšķērso liels akmens, kas slāpē dzīvību, dzēš

cerību, iesloga mūs mūsu baiļu un
nožēlas kapā un traucē prieka un
cerības ceļu. Ar šādiem "kapu
akmeņiem" mēs sastopamies savā
dzīves ceļā visās pieredzēs un
situācijās, kas atņem mums
entuziasmu un spēku pastāvēt. Mēs
sastopamies ar tiem arī bēdās:
tukšumā, ko atstāj mūsu tuvinieku
nāve, neveiksmēs un bailēs, kas kavē
mūs sasniegt to labo, ko esam
iecerējuši darīt. Mēs sastopamies ar
tām visās pašapmierinātības
izpausmēs, kas apslāpē mūsu
dāsnuma un patiesas mīlestības
impulsus, egoisma un vienaldzības
gumijas sienās, kas kavē mūs
centienos veidot taisnīgākas un
cilvēcīgākas pilsētas un sabiedrības,
visos mūsu centienos pēc miera, ko
sagrauj nežēlīgs naidis un kara
brutalitāte. Vai, piedzīvojot šīs
vilšanās, arī mums ir sajūta, ka visi
šie sapņi ir nolemti neveiksmei un ka
arī mums pašiem sev ar mokām

jāja autā: "Kurš atgāzīs akmeni no kapa?"

Taču tās pašas sievietes, kuras savā sirdī nesa šo tumsu, stāsta mums kaut ko neparastu: Kad viņas pacēla acis, tās redzēja, ka akmens, kas bija ļoti liels, jau bija atgrūsts atpakaļ. Tā ir Kristus pasha, Dieva spēka atklāsme: dzīvības uzvara pār nāvi, gaismas triumfs pār tumsu, cerības atdzimšana starp neveiksmes drupām. Tas ir Kungs, neiespējamā Dievs, kas uz visiem laikiem nojauca akmeni. Pat tagad Viņš atver mūsu kapus, lai cerība varētu piedzimt arvien no jauna. Tad arī mums vajadzētu "pacelt acis" uz Viņu.

Tad raudzīsimies uz augšu, uz Jēzu. Pēc tam, kad Viņš uzņēmās mūsu cilvēcību, Viņš nolaidās nāves dziļumos un piepildīja tos ar savas dievišķās dzīvības spēku, ļaujot bezgalīgam gaismas staram izlauzties cauri katram no mums. Tēva

uzmodināts savā un mūsu miesā,
Svētā Gara spēkā, Viņš pāršķīra
jaunu lappusi cilvēces vēsturē.
Turpmāk, ja mēs ļausim Jēzum ņemt
mūs aiz rokas, nevienai neveiksmes
vai bēdu pieredzei, lai cik sāpīga tā
būtu, nebūs pēdējā vārda attiecībā uz
mūsu dzīves jēgu un likteni.
Turpmāk, ja mēs ļausimies
augšāmcelties augšāmcēlušajam
Kungam, neviena neveiksme,
neviena ciešana, neviena nāve
nespēs apturēt mūsu virzību uz
dzīves pilnību. Turpmāk "mēs,
kristieši, pasludinām, ka šai
vēsturei... ir jēga, visaptveroša jēga...
jēga, ko vairs neaizēno absurds un
ēnas... jēga, kuru mēs saucam par
Dievu. ... Visi mūsu pārvērtību ūdeņi
saplūst pie Viņa; tie neieslīd
nebūtības un absurda dzīlēs ... jo
Viņa kaps ir tukšs, un Tas, kas
nomira, tagad ir atklājies kā Dzīvais."

Brāļi un māsas, Jēzus ir mūsu Pasha.
Viņš ir Tas, kurš mūs izved no

tumsas gaismā, kurš ir saistīts ar
mums uz visiem laikiem, kurš mūs
glābj no grēka un nāves bezdibeņa
un ievēl mūs spožajā piedošanas un
mūžīgās dzīves valstībā. Pacelsim
acis uz Viņu! Pieņemsim Jēzu,
dzīvības Dievu, savā dzīvē un šodien
vēlreiz teiksim Viņam "jā". Tad
neviens akmens neaizšķērsos ceļu uz
mūsu sirdīm, neviens kops
neapstādinās dzīves prieku, neviena
neveiksme nenostādīs mūs
izmisumā. Pacelsim savas acis uz
Viņu un lūgsim, lai Viņa
augšāmcelšanās spēks noraka
smagos akmeņus, kas apgrūtina
mūsu dvēseles. Pacelsim acis uz
Viņu, augšāmcēlušos Kungu, un
virzīsimies uz priekšu pārliecībā, ka
uz mūsu neveiksmīgo cerību un
mūsu nāves neskaidrību fona mūžīgā
dzīvība, ko Viņš nāca nest, jau tagad
ir klātesoša mūsu vidū.

Māsa, brālis, lai jūsu sirdis šajā
svētajā naktī pukst priekā! Kopā

dziedāsim par Jēzus augšāmcelšanos:
"Dziediet Viņam, tālas zemes, upes
un līdzenumi, tuksneši un kalni. ...
Dziediet dzīvības Kungam, kas
augšāmcēlies no kapa, spožāks par
tūkstošiem saules staru. Visas tautas,
ko nomāc ļaunums un netaisnība,
visas tautas, kas ir pārvietotas un
izpostītas: Šajā svētajā naktī atmetiet
skumju un izmisuma dziesmas. Sāpju
vīrs vairs nav cietumā: Viņš ir atvēris
caurumu sienā; Viņš steidzas jums
pretī. Lai tumsā atskan negaidīts
prieka sauciens: Viņš ir dzīvs, Viņš ir
augšāmcēlies! Un jūs, mani brāļi un
māsas, mazi un lieli ... jūs, kas esat
noguruši no dzīves, kas jūtaties
necienīgi dziedāt ... lai jūsu sirdīs
iedegas jauna liesma, lai jūsu balsī
atskan jauna vitalitāte. Tā ir Kunga
Pasha, tie ir dzīvo svētki."

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/pavesta-
franciska-homilija-2024-gada-lieldienu-
vigilija-vatikana-neoficials-tulkojums/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/pavesta-franciska-homilija-2024-gada-lieldienu-vigilija-vatikana-neoficials-tulkojums/)
(8.08.2025)